

הפר המרפא

א. אוספינסקי
צייר אי. טר-אראקליאן

טרואיצקה במחוז זלסקי הוא כפר שקט ולא גורם צרות. התושבים שם שתקנים ומכובדים. אבל הכפר אפונינו, שמרוחק ממנו רק שני קילומטר, מקושקש כאילו לא מהאזור הזה. לא סתם מתהלכות שמועות כי בעל האחוזה

של אפונינו הגריל את האיכרים שלו במשחק קלפים. וכנראה הגריל אותם באיזו ארץ דרום-צוענית. כי אנשים פטפטנים כאלה לא ניתן לפגוש בארץ שלנו.

כשאני מתהלך בטרואיצקה כולם מביטים עלי, ממש מוציאים עיניים, אך לא שואלים ולא אומרים דבר. אך כשבאתי לאפונינו דיברו רק עלי.

"ראו, בא אדם עם חכה והולך לנהר."
"אז מה. אין בו כל תועלת. ודאי גירשו אותו מהבית."

"למה אין תועלת? יעמידו אותו בגן ותהיה תועלת. כל הציפורים יברחו וחזירי-בר לא יבואו לחפור תפודים."

"אך, הוא כזה עירוני. בגן יקמול תוך חצי שעה. הוא רק יודע לחתום על ניירות."
"אשתקד גר אצלי כזה עירוני, חלוש, חסר תועלת. אשתו עזבה אותו. גם את זה האישה

שלו במי שרק ראה. והרפת הייתה ישנה.
אילו קשרו את הפר לעמוד ברפת, הוא היה
מפרק את כולה. לכן הפר ציגן התהלך
חופשי.
יום אחד פאוול וסיליביץ' פוגייב, האדריכל

תעזוב בקרוב.
"למה שתעזוב אותי?" לא התאפקתי
ושאלתי.
"כי כך. במשק הרבה עבודה ואתה הולך לדוג
דגים בנהר."
"כשהוא יחזור נראה כמה הוא דג שם."
והשמועות עוברות ממרפסת למרפסת.
אבל באפונינו לא קורה דבר, ובטרואיצקה
קורה המון. לפעמים מגיעים צלמים להכין
סרט על פרטיזנים. או מתברר שהגמלאית
דוניה קופצובה היא מכשפה כבר שלוש
שנים. בגללה קליקוב לא מצליח לחלוב את
הפרה שלו. או טרקטוריסט פבלובסקי הרס
את הגדר של האומן צ'יזיקוב ואחר כך מחק
את העקבות ואת הטרקטור זרק בצד הדרך.
ופעם קרה דבר כזה: הפר ציגן התחיל
להתפרע. יצא לגמרי משליטה. היה פר כמו
פר. ובסתיו התחיל להתנפל ולנגוח בקרניים

האזורי, חזר מהיער עם פטריות. וכדי לקצר את הדרך חתך בשדה והלך ליד הרפת. הוא הלך לאט כי היו לו כאבי גב קשים. אצלנו בטרואיצקה נוהג עממי כזה, שכאבי גב

תוקפים אדם שלא רוצה לבצע את עבודתו. והאדריכל פוגיב לא רצה לעבוד והלך כל הזמן כפוף. וכל שנה הכיפוף שלו נעשה

מכופף יותר ויותר.
וכך כפוף הוא גם עבר ליד הרפת. והם נפגשו – האדריכל בעל כפיפות עמוקה והפר בעל נגיחות גבוהה.
ומשום מה הם לא מצאו חן זה בעיניו של זה. מילא, זה שהפר לא מצא חן בעיני האדריכל אפשר לסלוח ולשכוח. אבל זה שפאוול וסיליביץ' לא מצא חן בעיני הפר – זה כבר גרוע יותר ובגלל זה התרחש כל המעשה. כי הפר התנפל על פאוול וסיליביץ'!
אינני יודע, קוראים יקרים, האם אי-פעם רדף אחריכם פר, אך זה לא דבר משעשע אלא איום ונורא. תחילה שניהם התחלקו על העשב שהיה רטוב אחרי גשם, אבל אחר כך קיבלו תנופה וצברו מהירות.
אף אחד לא חשב שפאוול וסיליביץ' הוא ספורטאי כזה. הוא רץ שלוש פעמים סביב הרפת ואחר כך טיפס על הגג שמעל

אבל מה שמעניין – הכיפוף שלו נעלם כליל.
הוא נעשה ישר וחסוב. וכזה ישר וחסוב נסע
לעיר המחוז.

ואחר כך בנו רפת חדשה תוך שבועיים.
וקודם משכו את העבודה במשך חודשים.
והכפריים שלנו התחילו לקרוא לפר ציגן
"חובש". ואמרו "אם סובל מי מכאבי גב, אנו
יכולים לשלוח לו את הפר שלנו. הוא ירפא
את כל אחד תוך חמש דקות!"

המרפסת וישב שם. הוא ישב והפר ציגן חפר
אדמה רקובה שתחת המרפסת.
ופתאום פאוול וסיליביץ' יחד עם הגג התחילו
לגלוש למטה, בהילוך אטי כמו בסרט מצויר.
אך באותו הזמן פאוול וסיליביץ' הספיק
להביט סביב ותוך הנפילה ראה ליד הגדר
סירה הפוכה הנשענת על תמיכות. והוא קפץ
אל מתחת לסירה.

הפר ציגן זרק מעצמו את הגג שנפל עליו אך
אל פאוול וסיליביץ' לא יכול כבר להגיע, כי זה
היה תחת הסירה. הוא התחיל ללכת סביב
הסירה, או כאילו הולך הצדה, אבל לא מוריד
ממנה עיניים. כשרק פוגייב מוציא יד, ציגן בא
מיד עם הקרניים שלו.

פוגייב נאלץ לזחול מהמקום ביחד עם
הסירה. הסירה הייתה כבדה והוא זחל כך,
כמו צב בתוך השריון שלו, חצי קילומטר
בשדה. כך קיצר לעצמו את הדרך!